

Ur Svenska Dagbladet tisdagen den 28 oktober 1941:

179 man och 4 hundar söka försvunnen 17-åring.

Olycka befaras ha inträffat vid skolorientering.

Dygnslång skallgång i kärr och moras.

Under 34 timmar ha två förstärkta plutoner om vardera 60 man ur Svea Livgarde, 14 poliser med 4 hundar, 25 scouter och några tiotal skolpojkar, varit upptagna med intensiva spaningar efter en 17-årig skolyngling från Bromma läroverk Otto Lennart Wikholm, som på söndagen försvann under en orienteringstävling i Västerhaninge, men ännu har man icke funnit den saknade. Han efterlystes i radio på måndags kvällen. Vid samma tävling måste en annan deltagare i medvetlöst tillstånd föras till Serafimer lasarettet, där man konstaterade ett brutet revben och en skallskada.

Vid Beskowska skolans elitorientering på söndagen i terrängen nordväst Länna gård i Handen i Västerhaninge fann en tävlande en av sina konkurrenter liggande medvetlös nedanför en berghäll. Han avbröt tävlingen och hjälpte sin skadade kamrat till närmaste kontroll, varifrån denne omedelbart sändes till Serafimerlasarettet. Det var Kjell Swedberg från Bromma läroverk. När tävlingen avslutats, och kontrollerna brutits visade det sig, att 17-åringen Otto Lennart Wikholm från samma skola inte kommit i mål. Detta hände vid 14-tiden, och måldomarna tillsammans med de ännu kvarvarande tävlande satte igång med efterforskningar. Timme efter timme gick, utan att den saknade återfanns, och man beslöt att alarmera polisen. — — —

— Det är inte gott att finna någon däruppe i tassemarkerna, säger fjärdingsman Arnold Lindgren, som tillkallats från Huddinge. Jag känner de här trakterna. Se på kartan! Det är småknallar, berg i dagen och tvärbranta raviner fulla av sankmarker och kärr.

En blick på kartan bekräftar dessa omdömen. Det terrängavsnitt, inom vilket orienteringen försiggått är inte stort, kanske 3 gånger 4 km. Banområdet är inklämt mellan sjöar med Drevviken i öster och Orlången och Ågesjön i väster, dessutom är det i söder avskuret av en väg. Fänrik Carl-Gustaf Jönsson betecknar i likhet med de flesta deltagarna banan som lätt, de enda terrängsvårigheter, som bjuds, förekomma mellan andra och tredje kontrollen, och det är på denna sträcka, man förmodar att Wikholm sprungit bort sig. — — —

— Underligt att pojken kunnat försvinna så spårlöst, säger fänrik Uggle. Vi ha systematiskt gått igenom terrängen patrullvis i kompassgång sida vid sida i små luckor, men det skulle faktiskt fordras en bataljon för att man med absolut säkerhet skulle våga påstå att alla skrymslen är genomsnokade. Det är fullt av hyggen inne i skogen, trädstammar, vindfällan och avhuggna grenar, risigt och svårforcerat. Kärran är inte av gungflytyp, men det är klart att en person kan falla ner i dem och döljas av tuvor och vatten.

Några av Lennart Wikholms närmaste anhöriga, som äro närvarande vid efterforskningarna, berättar, att han alltid varit fängslad av livet i skog och mark. Han är frisksportare och KFUM-scout, populär ledare inom ungdomsavdelningen, där han av alla kallas "Vikas". Van orienterare är han sedan lång tid tillbaka, om somrarna har han gjort långa cykelturer och levt campingliv. Vintertid har han skidat i fjällen. — — —

Svenska Dagbladet onsdagen den 29 oktober 1941:

Den saknade skolynglingen låg död minst ett dygn

Sprang vilse, skadade sig,
omkom av köld och utmattning.

Läkarens teori om händelseförloppet.

Skolynglingen Otto Lennart Wikholm, som saknats sedan en orienteringslöpning på söndagen i Västerhaninge, hittades klockan 12.15 på tisdagen död, utsträckt på en klipphäll. Det var några elever ur Beskowska skolan, som funno honom, deltagare i en 400 man stark spaningsavdelning från skolan, som mobiliserats.

Distriktets provinsialläkare, doktor K. H. Dagulf, meddelar vid en intervju med Svenska Dagbladet, att det ser ut som om Wikholm förrirat sig på ett eller annat sätt, tappat karta och kompass, hasat nerför klipphällar och slagit sig, dock ej i huvudet, och slutligen utmattad lagt sig på berget för att vila och somnat av utmattning. Dåligt klädd som han var hade den starka kölden därefter gjort sitt.

Wikholm saknades vid 14-tiden eller något tidigare på söndagen vid Beskowska skolans elitorientering för läroverk i Stockholm. — — —

Låg utsträckt som till vila.

– Wikholm låg utsträckt som till vila uppe på en berghäll, berättar doktor Dagulf för Svenska Dagbladet. Han var stelfrusen, men jag tror mig ändå kunna påstå, att han legat död där minst ett dygn. Jag har uppställt följande teori: Wikholm förlorade av en eller annan anledning orienteringen, blev förvirrad och sprang i blindo. Kanske genom ett fall eller annat förlorade han karta och kompass, vilka ej stod att finna på platsen. En del rispor på underbenen och låret tyda på att han fallit. Utmattad av ansträngning har han sedan tagit sig fram, hur länge är omöjligt att säga, men hans knogar buro vittnesmål om att han ansträngt sig hårt. Till slut kravlade han sig upp på klippan, överfölls av mattighet, lade sig ner för att vila, somnade, och så gjorde kölden resten. En bula på högra låret kan möjligen vara ett benbrott, men han hade såvitt jag kunde se inga ytliga skallskador.

Svenska Dagbladet måndagen den 3 november 1941:

”Wikholm gick målmedvetet.”

Kompassfynd kastar ljus över tragedien.

Vid en orientering på söndagen i Lännaterrängen, som Industriförbundet anordnat, hittade en deltagare den förolyckade skolynglingen Wikholms kompass omkring 300 meter från den plats, där man fann den döde. Vid ett samtal, som Svenska Dagbladet haft med landsfiskal Sven Wadenius i Tumba bekräftar denne fyndet.

– Fyndet kan, säger landsfiskal Wadenius, åtminstone ge anledning till vissa teorier om händelseförloppet vid olyckan. Först och främst tror jag, att det vederlägger uppfattningen om, att Wikholm irrade omkring i skogen. För att komma från platsen, där man fann kompassen och till den lilla bergsplatån, där den döde låg, måste man passera en tre meter bred och för bilar körbar väg. Wikholm kan inte ha undgått att märka vägen. Därav sluter jag, att han haft ett skäl att målmedvetet gå i den riktning han valt. Kompassen var inställd på första orienterings sträckan, vilket visar, att Wikholm sedan orienterat efter terrängformationer, och eftersom han kommit för långt åt söder, tror jag, att det var hans avsikt att komma i kurs igen, när han drabbades av illamående eller något annat, som hindrade honom att gå vidare.